

Cierpliwość

W życiu duchownym zazwyczaj nie doceniamy należycie tej cnoty. Chętnie uznajemy doniosłość modlitwy, rachunków sumienia, umartwień i czytania duchownego.

cierpliwości wobec bliźnich.

Tymczasem dobrze będzie spowiadać się z najdrobniejszych uchybień przeciw cierpliwości, w ciągu dnia budzić akty skruchy za nie i ogarniać od czasu do czasu miłosnym wejrzeniem wizerunek Ukrzyżowanego, to wzruszające godło Bożej cierpliwości. Rzecz dziwna, jakkolwiek Bóg cierpieć nie może, to przecie w cnotie cierpliwości jest coś boskiego. Istotnie, na cierpliwości, więcej niż na jakiegokolwiek cnotie, poza jedną tylko miłością, sprawdza się powiedzenie, iż stanowi ona ozdobę Bożej świętości.

cierpliwość względem samego siebie!

Spróbujmy się zdobyć na tę cierpliwość wobec siebie samych, a droga doskonałości ścieli się przed nami jasno, bez przeszkód.

Niecierpliwy jest ten,

- ❖ kto dąsa się na pokusy, pomijając ich rzeczywistą naturę i prawdziwą wartość,
- ❖ kto gryzie się grzechem raczej ze względu na własne poniżenie, niżli na Bożą zniewagę,
- ❖ kogo wytrącają z równowagi i drażnią własne niedopatrzania i uleganie nędnym nałogom,
- ❖ kto upada na duchu, gdy mu się przydarzy wybuchnąć gniewem, lub poddać się przygnębieniu, choćby nawet ani w jednym ni w drugim wypadku grzechu nie było,
- ❖ narzekanie na brak duchownego postępu, jak gdyby zostać świętym można było w przeciągu jednego miesiąca.

Wszystkie te niebezpieczne objawy niecierpliwości mogą pochodzić z czterech przyczyn,

- ❖ Prym wśród nich dźierży miłość własna, która nie może strawić tego, że w chwili doświadczenia nie okazaliśmy się bohaterami.
- ❖ Za nią idzie brak pokory, który przeszkadza nam pojąć naszą nikczemność oraz kalectwo, będące skutkiem dawnych grzechów.
- ❖ niezrozumienie ogromnych trudności życia duchownego oraz potrzeby zerwania ze światem i odwrócenia się od jego zasad, nim poświęcimy się Bogu.
- ❖ uporczywy wstręt do poprzestawania na świetle wiary. Po prostu mierzi nas ono. Nasz umysł, nasza natura, miłość własna, słowem wszystko w nas, wyjąwszy samą tylko wiarę, pożąda widzieć, poznać, przekonać się, utwierdzić i nabrać pewności, że nasz postęp jest niewątpliwy.

Istnieją różne sposoby rozwijania tej cierpliwości względem samego siebie.

- ❖ pomaga częste rozmyślanie o własnej nicości,
- ❖ szczególnie rozpamiętywanie różnych upadków, niewierności i występków życia.
- ❖ Ilekroć słyszymy o wielkiej jakiejś zbrodni, myślmy, iż sami popełnilibyśmy występki może jeszcze haniebniejszy, gdyby nie pomoc łaski.

- ❖ Spowiedź nasza i nasze do niej przygotowanie winny być staranne, przy czym nie należy mieszać skruchy prawdziwej z uczuciową przykrością;
- ❖ trzeba też modlić się wytrwale o łaskę cierpliwości, zwłaszcza po Komunii św.
- ❖ Musimy się starać – choć to jest rzecz trudna i dopiero z czasem przychodzi – radować się z tych sposobności, które nam odślaniają naszą potrzebę łaski i naszą skłonność do popadnięcia w występki.

Od cierpliwości względem siebie niedaleka droga do **cierpliwości wobec naszego kierownika duchownego**.

- ❖ *Sprzeciwi się naszym umartwieniom*
- ❖ *nie zechce rozmawiać z nami tak często, jakbyśmy sobie tego życzyli, ani tak długo, jakby żądał wysuwany przez miłość własną wzgląd*
- ❖ *Musimy trwać w cierpliwości nawet wówczas, gdy widzimy, iż kierownik naszej duszy umyślnie nas doświadcza.*
- ❖ *W takich wypadkach spowiednik ograniczy się do udzielenia nam samego rozgrzeszenia wtedy, gdy my spodziewać się będziemy słów pociechy, będąc gotowi wylać przed nim całą swą duszę.*
- ❖ *Innym razem odeśle nas do Stołu Pańskiego bez swego rozgrzeszenia lub innego użyje środka celem ośmieszenia naszych skrupułów.*

cierpliwość względem Boga.

Bóg raczy doświadczać w cierpliwości nas, którzyśmy tylko prochem, a czyni to różnymi sposobami, wkraczającymi w dziedzinę życia duchownego. Nie naszą jest rzeczą śledzić teraz drogi którymi zwykła kroczyć Jego opatrność.

Powolność ta stanowi uderzającą cechę postępowania Stwórcy w stosunku do stworzeń.

- ❖ Bóg jest powolny, my zaś porywczy i popędliwi.
- ❖ czas nasz jest krótki,
- ❖ Bóg zaś ma wieczność przed sobą.
- ❖ Bóg działa zwolna, niepostrzeżenie, zmierzając do swoich celów z mocą, ale i z powolnością, która doświadcza naszą wiarę, gdyż kryje dla nas nieodgadnioną tajemnicę.
- ❖ Poddajmy się jej urokowi i bądźmy spokojni.

tajemniczość i tę nieprzebitą zasłonę, jaką zarzuca na swoje działanie nadprzyrodzone, zarówno w Sakramentach, jak i poza nimi.

- ❖ Wedle wyrażenia Pisma jest on *Bogiem skrytym*.
- ❖ Gdybyśmy się tak upewnić mogli, że to istotnie On! Ale niestety, ujrzyć Go nie możemy. Choćby chciał, nie mógłby się nam pokazać.
- ❖ Jego miłosierdzie tego dopuścić by nie mogło, gdyż widok takiego majestatu przekroczyłby granice wytrzymałości naszego życia.
- ❖ Lepszy dla nas jest mrok niż blask, któryby nas wzroku pozbawił.

Różne bywają **sposoby wykraczania przeciw cierpliwości**.

- ❖ **pretensjonalność w modlitwie**, zuchwałe narzekanie jakoby Bóg nas krzywdził, jakby lubując się w naszych skargach,

- ❖ **nieroztropnym dążeniu do cnoty, w chciwości na łaski i w próżności, zranionej własną niedoskonałością. Tu źródło naszej zmienności i naszych kaprysów.**
- ❖ **Porzucamy modlitwę, nie widząc jej skutków.**
- ❖ **Sakramenty nas nudzą swoją jednostajnością.**
- ❖ **Zmieniamy nasze ćwiczenia pobożne, ponieważ nie wydały cudów.**
- ❖ **Precz odtrącamy lekarstwo, które nie dało nam zdrowia natychmiast.**